

Sygn. akt II CSK 470/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku T. G.
przy uczestnictwie A. G.
o podział majątku,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 31 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
oddala wniosek uczestniczki postępowania o zasądzenie
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik wnioskodawcy T. G. w skardze kasacyjnej wniesionych od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 stycznia 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparła na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazała na naruszenie art. 244 § 1 k.p.c. oraz art. 278 k.p.c., powołanych także w ramach podstaw skargi kasacyjnej.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Tych wymagań autorka skargi kasacyjnej nie spełniła. W skardze nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Już tylko ubocznie - ze względu na ograniczenia wynikające z przedsądowego etapu postępowania - należało zauważyć, że zarzut naruszenia art. 278 k.p.c. „przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wartości nakładów poczynionych z majątku wspólnego stron na majątek osobisty uczestniczki, obejmujących koszty rozbudowy stanowiącego jej własność budynku mieszkalnego, w sytuacji gdy była to okoliczność wymagająca wiadomości specjalnych” mógłby odnieść skutek tylko w razie samodzielnego ustalenia przez Sądy orzekające w sprawie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych. Do tego jednak nie doszło. Sąd drugiej instancji nie ustalał wartości przysporzeń, ponieważ uznał, że nie mogą być one traktowane jako nakłady na majątek wspólny, ponieważ zostały dokonane przed powstaniem wspólności majątkowej. Uzasadniony w powyższy sposób zarzut naruszenia art. 278 k.p.c. nie odnosił się więc do rzeczywistego przebiegu postępowania.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 244 § 1 k.p.c. należało przypomnieć, że przepis normuje formalną moc dowodową dokumentu urzędowego i nakazuje traktować jako udowodnioną jedynie jego treść. Materialna moc dowodowa dokumentu urzędowego i jego znaczenie dla wyniku postępowania są zaś przedmiotem oceny według zasad przewidzianych w art. 233 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek pełnomocnika uczestniczki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego podlegał oddaleniu. Jeżeli bowiem odpowiedź na skargę kasacyjną wskazuje argumentację nieodnoszącą się do przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. a ponadto zawiera sprzeczny z zasadami profesjonalizmu wniosek o oddalenie skargi w ramach kompetencji Sądu Najwyższego przyznanych w art.

398⁹ § 2 k.p.c., to istnieją podstawy do uznania, że koszty związane z jej wniesieniem nie były kosztami celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. W konsekwencji należało oddalić wniosek o ich zasądzenie (art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.).

jw

l.n